

Sygn. akt II K 692/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim w II Wydziale Karnym, w składzie:

Przewodniczący SSR Jacek Niewiadomski

Protokolant starszy sekretarz sądowy M. S.,

starszy sekretarz sądowy M. K.

w obecności ----- Prokuratora -----

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2017 r.

sprawy W. F. (1)

syna J. i J. z domu S.

ur. (...) w R.

oskarżonego o to, że:

w dniu 03 czerwca 2016 r. w miejscowości R., ul. (...), gm. R., woj. (...), na prywatnej posesji naruszył czynności narządu ciała W. F. (2), w ten sposób, że uderzył go ręką w twarz, w wyniku czego doznał on obrażeń ciała w postaci złamania kości nosa z przemieszczeniem odłamów, z krwawieniem z przewodu nosowego i z obrzękiem nosa i twarzy, co spowodowało naruszenie czynności narządu ciała na okres przekraczający 7 dni,

tj. o czyn z art. 157 § 1 kk

1. oskarżonego **W. F. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 157 § 1 kk i za to na podstawie art. 157 § 1 kk w zw. z art. 37 a kk wymierza mu karę 10 (dziesięć) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie,

2. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka od oskarżonego **W. F. (1)** na rzecz pokrzywdzonego W. F. (2) kwotę 4.000 (cztery tysiące) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,

3. zwalnia oskarżonego od opłaty i wydatków poniesionych w sprawie, które przejmuje na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 692/16

UZASADNIENIE

W. F. (1) i W. F. (2) mieszkają na posesji nr (...) przy ul. (...) w miejscowości R.. Zajmują osobne mieszkania w kilkurodzinnym budynku mieszkalnym.

W dniu 03 czerwca 2016 r. około godziny 21:45 W. F. (2) wyszedł na podwórko sprawdzić, czy zamknął samochód. Gdy stanął obok swojego samochodu podbiegł do niego W. F. (1) i uderzył go dwukrotnie pięścią w twarz. W następstwie uderzeń W. F. (2) upadł na ziemię, trochę go zamroczyło. Gdy się podniósł, z nosa leciała mu krew, a ubranie miał

zakrwawione. Po powrocie do swojego mieszkania W. F. (2) zatamował krwawienie z nosa i zadzwonił na Policję, która po pewnym czasie przyjechała na miejsce zdarzenia.

(**dowód:** zeznania świadka W. F. (2) – k. 18 odwrot-19, w tym k. 2-3 i k. 53-54, notatka urzędowa k. 1).

W dniu 4 czerwca 2016 roku w godzinach rannych W. F. (2) udał się do (...) Sp. z o.o. w T.. Został zbadany, wykonano mu RTG nosa. Stwierdzono u niego dolegliwości bólowe oraz obrzęk twarzoczaszki okolicy nosa. RTG wykazał złamanie kości nosa. Zalecona została konsultacja laryngologiczna.

(**dowód:** karta leczenia ambulatoryjnego k-6, skierowanie na konsultację k-7, dokumentacja fotograficzna k-31-38, zaświadczenie o obdukcji lekarskiej k-46, zeznania świadka W. F. (2) – k. 18 odwrot-19, w tym k. 2-3 i k. 53-54).

W wyniku uderzeń zadanych przez W. F. (1) W. F. (2) doznał obrażeń ciała w postaci złamania kości nosa z przemieszczeniem odłamów, z krwawieniem z przewodu nosowego i z obrzękiem nosa i twarzy, co spowodowało naruszenie czynności narządu ciała na okres przekraczający 7 dni. Skrzywienie przegrody nosa jakiej doznał W. F. (2) powoduje trudności z oddychaniem i wymaga leczenia operacyjnego.

(**dowód:** opinia lekarska k-57, skierowanie do szpitala k-45, zaświadczenie o obdukcji lekarskiej k-46, zeznania świadka W. F. (2) – k. 18 odwrot-19, w tym k. 2-3 i k. 53-54).

W. F. (1) urodził się w (...) roku w R.. Ma on wykształcenie podstawowe – bez zawodu. Nie pracuje, jest zarejestrowany jako bezrobotny. Jest kawalerem. Dzieci nie posiada. Nie leczył się psychiatrycznie, psychologicznie, neurologicznie, ani odwykowo.

(**dowód:** wyjaśnienia oskarżonego W. F. (1) – k. 17 odwrot, notatka sporządzona na zasadzie art. 213 § 1 kpk – k. 66).

W. F. (1) nie był karany.

(**dowód:** karta karna – k. 66a).

W. F. (1) przyznał się do spowodowania obrażeń u pokrzywdzonego W. F. (2). Wyjaśnił, że zrobił to jednak w sposób niecelowy, w odruchu obronnym i przedstawił okoliczności zdarzenia.

(wyjaśnienia oskarżonego W. F. (1) – k. 17 odwrot-18, w tym k. 62-63).

Sąd zauważył, co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd oparł się na zgromadzonym w sprawie i pozytywnie ocenionym materiale dowodowym. W ocenie Sądu, zebrany w sprawie materiał dowodowy zarówno w postaci dowodów osobowych, jak i nieosobowych wskazuje, iż oskarżony W. F. (1) dopuścił się zarzucanego mu czynu.

Sąd uznał za wiarygodne w całości zeznania pokrzywdzonego W. F. (2). Jego zeznania są spójne i logiczne, a także nie ma między nimi, a dowodami którym Sąd przyznał walor wiarygodności, istotnych różnic. W szczególności Sąd dał wiarę pokrzywdzonemu, iż nie prowokował on w żaden sposób oskarżonego, ani też nie złapał go od tyłu. Za wiarygodne sąd uznał zeznania W. F. (2), że został uderzony przez oskarżonego dwukrotnie pięścią w twarz. Przesądza o tym rozmiar obrażeń, jakich doznał pokrzywdzony. Na wiarę zasługują również zeznania pokrzywdzonego w zakresie rozmiaru doznanych przez niego obrażeń, podjętego leczenia oraz konieczności dalszego leczenia w postaci zabiegu operacyjnego złamanej przegrody nosa. W szczególności, iż pokrzywdzony okoliczność tę potwierdził złożonymi zaświadczeniami lekarskimi.

Wyjaśnienia oskarżonego W. F. (1) nie zasługują na wiarę w szczególności w tym aspekcie kiedy oskarżony twierdzi, iż obrażenia u pokrzywdzonego spowodował w sposób niecelowy, działając niejako w odruchu obronnym, gdy został złapany od tyłu przez W. F. (2). Stanowią one w ocenie sądu realizację przyjętej przez oskarżonego linii obrony, która

nie znajduje potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, a zmierza jedynie do uwolnienia oskarżonego od odpowiedzialności karnej, poprzez przyjęcie, że jego działania zostały podjęte w ramach obrony.

W ocenie Sądu na przymiot wiarygodności zasługuje opinia sądowo – lekarska sporządzona przez lekarza specjalistę chirurga dr R. K.. Opinia ta została sporządzona po zapoznaniu się z aktami sprawy i dokumentacją lekarską W. F. (2). Wskazana opinia jest jasna, pełna i nie zawiera sprzeczności. Wynika z niej jednoznacznie, że obrażenia jakich doznał W. F. (2) powodują naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni i mogły one powstać w okolicznościach przedstawionych przez pokrzywdzonego.

Za nie budzące wątpliwości i wiarygodne Sąd uznał pozostałe dowody nieosobowe znajdujące się w aktach sprawy, między innymi te, do których odwołał się czyniąc ustalenia faktyczne, a mianowicie notatkę urzędową, dane o karalności, kartę leczenia ambulatoryjnego, skierowanie na konsultację, dokumentację fotograficzną, zaświadczenie o obdukcji lekarskiej, skierowanie do szpitala. Dowody te nie były kwestionowane przez uczestników postępowania i zasługują na przymiot wiarygodności.

W ocenie Sądu na wiarę zasługują pozostałe dowody nieosobowe zgromadzone w sprawie.

Zgodnie z art. 157 § 1 kk kto powoduje naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia, inny niż określony w art. 156 § 1 – tj. ciężki uszczerbek na zdrowiu; podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Normę art. 157 § 1 kk należy odczytywać przy pomocy art. 157 § 2 kk który przewiduje odpowiedzialność karną za spowodowanie naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia trwającego nie dłużej niż 7 dni. Reasumując na podstawie art. 157 § 1 kk będzie odpowiadał sprawca, który spowodował naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający dłużej niż 7 dni, a nie będący ciężkim uszczerbkiem na zdrowiu.

Przestępstwo z art. 157 § 1 k.k. jest skutkowym występkiem, który może być popełniony tylko umyślnie, zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i z zamiarem ewentualnym. Oznacza to, że sprawca musi obejmować świadomością możliwość spowodowania swoim zachowaniem skutku określonego w art. 157 § 1 k.k. i chcieć takiego skutku, albo na nastąpienie takiego skutku się godzić. Postać naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia nie musi być sprecyzowana w świadomości sprawcy, co oznacza, że objęcie zamiarem spowodowania skutku z art. 157 § 1 k.k. przyjąć może postać zamiaru ogólnego. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2013 roku, II KK 101/12, Prok.i Pr.-wkl. 2013/5/5, LEX 1311525)

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala w ocenie Sądu na przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu przestępstwa stypizowanego w art. 157 § 1 kk umyślnie, w zamiarze ewentualnym.

Oceniając bowiem stronę podmiotową jego czynu należy stwierdzić, że oskarżony chciał uderzyć pięścią w twarz pokrzywdzonego, a z towarzyszących okoliczności wynika, że godził się na następstwa, jakie mogło to spowodować. Przypisany zaś oskarżonemu czyn miał charakter zawiniony. W ustalonym bowiem stanie faktycznym oskarżony mógł zachować się zgodnie z prawem i nie zachodziły żadne okoliczności, które z uwagi na osobowość oskarżonego mogłyby wpływać ograniczająco na możliwość jego zachowania się w sposób zgodny z prawem, czy też okoliczności, które wyłączałyby jego winę. Ponadto, w ocenie Sądu, przypisany oskarżonemu czyn jest bezprawny, a stopień jego społecznej szkodliwości był wyższy niż znikomy.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że zachowanie oskarżonego jest bezprawne, karalne, karygodne, zawinione i jako takie stanowi przestępstwo.

Mając na względzie poczynione ustalenia faktycznie po przeprowadzonej wszechstronnej analizie i ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd uznał, że oskarżony w dniu 03 czerwca 2016 r. w miejscowości R., ul. (...), gm. R., woj. (...), na prywatnej posesji naruszył czynności narządu ciała W. F. (2), w ten sposób, że uderzył go ręką w twarz, w wyniku czego doznał on obrażeń ciała w postaci złamania kości nosa z przemieszczeniem odłamów, z krwawieniem z przewodu nosowego i z obrzękiem nosa i twarzy, co spowodowało naruszenie czynności narządu ciała na okres przekraczający 7 dni, czym wypełnił dyspozycję z art. 157 § 1 kk.

Przy wyborze rodzaju i rozmiaru kary Sąd baczył, aby była ona adekwatna do stopnia winy sprawcy, stopnia społecznej szkodliwości czynu przez niego popełnionego, jak również współmierna do wagi i okoliczności popełnionego czynu oraz do stopnia naruszonych przez oskarżonego dóbr prawnie chronionych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że karą adekwatną do winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego W. F. (1) będzie kara 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie, którą Sąd wymierzył na podstawie art. 157 § 1 kk w zw. z art. 37 a kk.

W ocenie Sądu orzeczona wobec oskarżonego kara ograniczenia wolności spełni należycie funkcję prewencji indywidualnej wobec oskarżonego. Stanowić będzie również środek represji i ostrzeżenia, że podobna postawa musi spotkać się ze zdecydowaną reakcją organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości.

Zgodnie z art. 46 § 1 kk w razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości albo w części lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 46 § 1 kk Sąd zasądził od oskarżonego W. F. (1) na rzecz pokrzywdzonego W. F. (2) kwotę 4.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Przy zasądzeniu tej kwoty sąd miał na uwadze, że pokrzywdzony doznał obrażenia ciała w postaci złamania przegrody nosa. Do chwili obecnej ma problemy z oddychaniem. Leczenie wymaga przeprowadzenia zabiegu operacyjnego, na który pokrzywdzony otrzymał skierowanie. Kwota 4.000 zł jest zdaniem Sądu adekwatna do rozmiaru cierpień i krzywdy jakiej doznał pokrzywdzony w wyniku pobicia przez oskarżonego.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił oskarżonego od opłaty i wydatków poniesionych w sprawie, które przejął na rzecz Skarbu Państwa.